

A forrás

Lebegni egy következő élet ígéretével
a gyerek feje fölött, akit egy elcsatangolt pitbull
a játszótéri mászókatól a falig üldözött.

Egy percig nyikkanni sem mer, egymás szemébe
meredve feszengenek, de a kislány a morgásra
megremeg, és kalimpálni kezd, mire a fogak
húsába mélyednek, aztán reszelik, amit csak lehet.

Egy kivilágított ablakon cserebogarak csattognak.
A kutya a tízemeletes tövében észrevétlen ha-
rapja át a gyerek porhanyós torkát. Már hozza is
az új ruhát valaki, lenyúzott bőrnek tűnik,

napon szárított elevenség, majdani körvonal.

Mint állatban a vonyítást előkészítő moraj,
vagy pornóra csábító szelíd tökély egy szűz mellein,
kikívánkozik a fénybe ez a megborító erő.

Égethetik utánad az elszáradt gallyakat,
taposhatják az összes megtermett bogarat,
imádkozhatnak forogva, énekelve, dörgő
mellel, dörgölözve, könnyező ikonok,

mumifikált kézfejek, kifosztott szövegek,
megszentelt romok vagy testesült istenek előtt,
csapkodhatják fejüket a vérző falnak ájulásig,
és dörzsölhetik, rázhatják, feszíthetik az izmokat,

az életben nem látni ilyen ragyogást.

A telepen te vagy az egyetlen múlt idejű ige,
akinek a gyilkosa boldogan tovább csaholhat,
és elfelejt, mint reggeli müzlit egy mostoha.

Ha apád tudná, büszke lenne rád, és megkönnyebbülne:
a kártérítésből végre egyenesbe jöhet a család.

Nyilatkozat az irodalom szánni való állapotáról

Alulírott, Sonja Raaf, ezennel kijelentem,
hogy nem kívánok belépni a játszmába,
én nem kívánom már, amit te kívánsz,
és nem várok többé arra, amire te vársz.
Engem nem fogsz lefegyverezni a kényszerrel,
Felfordul tőled a gyomrom, képmutató,
amikor nyájasan költőnek hazudod magad,
vagy kivárod, hogy más mondja ki a szót,
és ekkor lesütöd szemed, mintha zavarba
jöttél volna, pedig csak baszni akarsz.

Minden este a többivel együtt vered
a nyálad az asztalnál, próbálsz kitergetni
legerősebb lapjaid, hogy ki volt már meg,
és ha még nem, hát mikor, majd pisilni indulsz,
hogy bevedd a gyógyszered. A fürdőben
a repedt tükör megtelik fehér foltokkal,
mert épp nem tudsz másra rámászni most.

Te elmennél a falig, de nem a versben,
ahhoz nincs benned elég szenvedély.
Betépve bámulod a többiek homlokát,
hogy záródik össze a fekete semmiség.
Nézed, ahogy lassan halványul minden,
nézed, de nem érted, mi dolgod a dolgokkal.

A vers olvasója itt hirtelen a farkad után nyúl,
de lekonyulsz rögtön. Csak az író táborok
félhomályában élvezed. Letéped a fa tövéből
a legszebb virágot, beledörzsölöd magad,
vagy egyszerűen rászarsz, hogy aki arra jár,
már ne vehesse észre a szépet.

Az igazság innentől kezdve érdektelen,
nincs dolgod vele, hisz a nézőpont minden.
A lényeg annyi, hogy te legyél hangosabb.
Nagy dörgölőzésekkel zsebelsz be díjakat,
szivecskézve, trallalázva rajongod körül
a legértelmetlenebb szerkesztői posztokat,
majd másokhoz csapódva taposol bele abba,
aki épp valamelyik halom aljára került.

Mindez nagyon is emberi, viszont
amíg átkozod a szóra sem méltó politikát,
a költészetről végleg megfeledkezel,
és ez az egy megbocsáthatatlan.

Alulírott, Sonja Raaf, ezennel kijelentem,
hogy megtagadom azt az irodalmat,
amit ti neveztetek el, a szövetségeket
és a kiadókat, amelyek benneteket védenek,
a cenzúrázott kritikákat és tanulmányokat,
amiket magatokról íratatok egymás lapjaiba,
és a díjakat, amelyeket ti osztogattok
más fehér férfiaknak, nem ismerem el.

Én ugyan nem olvasok fel nektek,
és nem mutatom meg többé a testet,
nem hagyom, hogy rajtam élvezkedjete.
Inkább lemondok minden kiváltságról,
amivel együtt jár ez a gépezet,
hogy a csodát felszínre segítve
valami olyanban részesülhessetek,
amiről már nincs fogalmatok,
hogy újra szülessen végre egy vers,
amelyben munkál az értelem.

■ **Sonja Raaf** (1987) versei eddig az Irodalmi Szemlében
és a Dunszton jelentek meg.